

**Skarga wniesiona w dniu 6 kwietnia 2009 r. —
Bredenkamp i in. przeciwko Komisji**

(Sprawa T-145/09)

(2009/C 141/105)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: John Arnold Bredenkamp, Alpha International (PTV) Ltd (Camberley, Zjednoczone Królestwo), Breco (Asia Pacific) Ltd. (Douglas, Wyspa Man, Zjednoczone Królestwo), Breco (Eastern Europe) Ltd. (Douglas, Wyspa Man, Zjednoczone Królestwo), Breco (South Africa) Ltd. (Douglas, Wyspa Man, Zjednoczone Królestwo), Breco (UK) Ltd. (Ascot, Zjednoczone Królestwo), Breco Group, Breco International (St. Helier, Jersey, Zjednoczone Królestwo), Breco Nominees Ltd. (Ascot, Zjednoczone Królestwo), Breco Services Ltd. (Ascot, Zjednoczone Królestwo), Corybantes Ltd. (Ascot, Zjednoczone Królestwo), Echo Delta Holdings (Reading, Zjednoczone Królestwo), Masters International Ltd. (Ascot, Zjednoczone Królestwo), Piedmont (UK) Ltd. (Ascot, Zjednoczone Królestwo), Raceview Enterprises (Private) Limited, Scottlee Holdings (PTV) Ltd., Scottlee Resorts Ltd., Timpani Exports Ltd. (Douglas, Wyspa Man, Zjednoczone Królestwo), Tremalt Ltd. (przedstawiciele: D. Vaughan, QC, P. Moser, barrister, R. Khan, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 77/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 314/2004 dotyczące niektórych środków ograniczających w odniesieniu do Zimbabwe, w zakresie w jakim dotyczy ono wszystkich skarżących i każdego z nich osobno;
- dodatkowo lub alternatywnie stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 77/2009, w zakresie w jakim dotyczy ono pierwszego skarżącego i każdego podmiotu wymienionego w załączniku III uważanego „zależącego” do pierwszego skarżącego poprzez wykreślenie wpisu dokonanego w odniesieniu do pierwszego skarżącego i wszystkich wpisów dokonanych w odniesieniu do tych podmiotów z załącznika III;
- w konsekwencji oświadczenie, że wspomniana decyzja Komisji z dnia 26 stycznia 2009 r. nie ma zastosowania do skarżących;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżący żądają stwierdzenia częściowej nieważności rozporządzenia Komisji nr 77/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. zmieniającego rozporządzenie Rady nr 314/2004 dotyczące niektórych środków ograniczających w odniesieniu do Zimbabwe⁽¹⁾ w zakresie w jakim nazwiska i nazwy skarżących umieszczone są w wykazie osób fizycznych i prawnych oraz podmiotów i organów których środki finansowe i zasoby gospodarcze zostały zamrożone zgodnie z tym rozporządzeniem.

Skarżący podnoszą cztery zarzuty na poparcie ich żądania.

Po pierwsze, skarżący podnoszą że sporne rozporządzenie jest pozbawione wszelkiej podstawy prawnej.

Po drugie, utrzymują oni, że Komisja nie zdołała wykazać nadrzędnych względów uzasadniających zamrożenie środków finansowych skarżących naruszając jej obowiązek wynikający z utrwalonego orzecznictwa.

Po trzecie, skarżący utrzymują, że sporne rozporządzenie narusza ich prawo do obrony, prawo do bycia wysłuchanym, a także prawo do skutecznej ochrony sądowej, ponieważ zdaniem skarżących zostało ono wydane bez zapewnienia jakiegokolwiek gwarancji, gdy chodzi o poinformowanie ich o zgromadzonych przeciwko nim dowodach, ich przesłuchanie w związku z tymi dowodami, czy też w związku z dowodami przemawiającymi na ich korzyść.

Po czwarte, skarżący utrzymują, iż sporne rozporządzenie zostało wydane z naruszeniem art. 1 protokołu nr 1 do EKPC i narusza ich podstawowe prawa własności.

Po piąte, twierdzą oni, że sporne rozporządzenie, w zakresie w jakim ich dotyczy, opiera się na oczywistym błędzie w ustaleniach faktycznych. Następnie utrzymują oni, że Komisja nie udowodniła, że zamrożenie środków finansowych skarżących było w świetle obowiązujących przepisów prawnie uzasadnione i nie dostarczyła żadnych dokładnych informacji ani niezbitych i wiarygodnych dowodów na poparcie jej decyzji i w konsekwencji nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu.

⁽¹⁾ Dz. U. L 23, s. 5

**Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2009 r. — Parker ITR
i Parker-Hannifin przeciwko Komisji**

(Sprawa T-146/09)

(2009/C 141/106)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Parker ITR Srl (Veniano, Włochy) i Parker-Hannifin Corp. (Mayfield Heights, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: B. Amory, F. Marchini Càmia i F. Amato, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim uznano w niej spółkę Parker ITR odpowiedzialną za popełnienie naruszenia w okresie od 1 kwietnia 1986 r. do 9 czerwca 2006 r., zaś spółkę Parker Hannifin odpowiedzialną za popełnienie naruszenia w okresie od 31 stycznia 2002 r. do 9 czerwca 2006 r.;
- znaczne obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące;
- obciążenie Komisji jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2009) 428 wersja ostateczna z dnia 28 stycznia 2009 dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG w sprawie COMP/39406 — Przewody morskie, w zakresie, w jakim uznano w niej, iż skarżąca uczestniczyła w popełnieniu jednego ciągłego naruszenia prawa w sektorze przewodów morskich na terenie EOG, polegającego na koordynowaniu przetargów, ustalaniu cen, ustalaniu kwot, ustalaniu warunków sprzedaży, dokonywaniu geograficznego podziału rynku, a także wymianie poufnych informacji dotyczących cen, wielkości sprzedaży i ofert przetargowych. Ponadto skarżące domagają się obniżenia kwoty nałożonej na nie grzywny.

W uzasadnieniu swych żądań skarżące podnoszą dziewięć zarzutów.

W ramach trzech pierwszych zarzutów dotyczących kwestii przypisania odpowiedzialności skarżące podnoszą, co następuje:

Po pierwsze twierdzą one, iż poprzez uznanie spółki Parker OTR odpowiedzialną za naruszenia popełnione przed dniem 1 stycznia 2002 r. przez podmioty prawne, które nadal istnieją, prowadzą działalność gospodarczą i należą do innego przedsiębiorstwa, w zaskarżonej decyzji naruszono zasadę odpowiedzialności osobistej, dopuszczono się nadużycia władzy w celu obejścia przepisów regulujących przedawnienie, naruszono zasadę niedyskryminacji i nie dopełniono obowiązku uzasadnienia.

Po drugie skarżące twierdzą, że w zaskarżonej decyzji naruszono zasadę odpowiedzialności osobistej poprzez uznanie ich odpowiedzialnymi za bezprawne działania, których dopuścił się pracownik spółki Parker ITR, mimo że: i) angażując się w porozumienie kartelowe pracownik ten działał w celu uzyskania korzyści osobistych; ii) w celu uzyskania bezprawnych korzyści pracownik ten kierował wydziałem Oil & Gas spółki Parker ITR niezależnie od skarżących; iii) spółka Parker ITR poniosła straty w wyniku bezprawnych działań tego pracownika.

Po trzecie skarżące podnoszą, że w zaskarżonej decyzji błędnie uznano spółkę Parker Hannifin za winną popełnienia naruszenia w okresie od 31 stycznia 2002 r. do 9 czerwca 2006 r., bowiem wszelkie domniemania dotyczące decydującego wpływu spółki Parker Hannifin na działalność w sektorze przewodów morskich do transportu ropy naftowej i gazu prowadzoną przez w pełni zależną od niej spółkę Parker ITR zostały w obszerny sposób obalone przez skarżące, zaś żaden z argumentów czy dokumentów przywołanych w decyzji nie podważa zasadności obalenia tych domniemań ani nie stanowi dowodu na to, że w okresie tym spółka Parker Hannifin miała decydujący wpływ na działania podejmowane przez spółkę Parker ITR.

W ramach pozostałych sześciu zarzutów dotyczących wysokości grzywny skarżące podnoszą, co następuje:

Po czwarte twierdzą one, że zaskarżona decyzja obarczona jest oczywistym błędem, polegającym na uznaniu naruszenia obejmującego okres od 1 kwietnia 1986 r. do 13 maja 1997 r. oraz naruszenia obejmującego okres od 11 czerwca 1999 r. do 2 maja 2007 r. za jedno ciągłe naruszenie bądź za powtarzające się naruszenie w rozumieniu art. 25 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾. Według skarżącej oznacza to, że uprawnienie Komisji do wymierzenia grzywny za naruszenie obejmujące okres od 1 kwietnia 1986 r. do 13 maja 1997 r. uległo przedawnieniu.

Po piąte skarżące utrzymują, iż w decyzji błędnie uznano spółkę Parker ITR za podmiot pełniący wiodącą rolę w porozumieniu kartelowym w okresie od 11 czerwca 1999 r. do 30 września 2001 r.

Po szóste podnoszą one, że zaskarżona decyzja narusza zasadę odpowiedzialności osobistej oraz nie zawiera uzasadnienia co do kwestii zwiększenia wysokości grzywny nałożonej na spółkę Parker Hannifin ze względu na przypisywaną spółce Parker ITR wiodącą rolę w porozumieniu kartelowym.

Po siódme skarżące twierdzą, że decyzja ta narusza zasadę uzasadnionych oczekiwań, gdyż w celu obliczenia „skumulowanej wartości sprzedaży na terytorium EOG” w rozumieniu pkt 18 wytycznych Komisji w sprawie grzywien⁽²⁾ wzięto w niej pod uwagę sprzedaż towarów, w odniesieniu do których faktury wystawiane były na przedsiębiorstwa zlokalizowane na terenie EOG, lecz których dostawy nie były realizowane w ramach tego terytorium.

Po ósme podnoszą one, że poprzez uwzględnienie całkowitego obrotu spółki Parker Hannifin w celu obliczenia wynoszącego 10 % pułapu części grzywny dotyczącej naruszeń, za które wyłączną odpowiedzialność przypisano spółce Parker ITR, w zaskarżonej decyzji dokonano błędnej wykładni art. 23 rozporządzenia nr 1/2003, naruszono zasadę odpowiedzialności osobistej i nie przedstawiono uzasadnienia.

Po dziewiąte skarżące twierdzą, że decyzję wydano z naruszeniem zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i obowiązku uzasadnienia, skoro odmówiono w niej zmniejszenia wysokości nałożonej na skarżące grzywny ze względu na ich współpracę.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu, Dz.U. 2003, L 1., s. 1.

(²) Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003, Dz.U. 2006, C 210, s. 2.

Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2009 r. — Trelleborg przeciwko Komisji

(Sprawa T-148/09)

(2009/C 141/107)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Trelleborg AB (Trelleborg, Szwecja) (przedstawiciele: J. Joshua, barrister, i E. Aliende Rodríguez, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącej, a w każdym razie w zakresie, w jakim uznano w nim, że skarżąca dopuściła się jakiegokolwiek naruszenia prawa przed dniem 21 czerwca 1999 r.;